

Til lovforslag nr. L 11. Betænkning afgivet af arbejdsmarkedsudvalget den 13. oktober 1982

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v.

(Bortfald af reguleringer, nedsættelse af dækningsgrad, forhøjelse af bidrag m.v.)

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til arbejdsministeren, som denne har besvaret skriftligt og i samråd. Udvalget har endvidere stillet spørgsmål til skriftlig besvarelse til socialministeren.

Skriftlige og/eller mundtlige henvendelser er modtaget fra:

Danmarks Fiskeindustri- og Eksportforening,
 Dansk Magisterforening, afd. 4 for arbejdsløse og timelønnede,
 Dansk Typograf-Forbund, Fyns kreds,
 Den Forebyggende Børneforsorgs Arbejdsløshedskasse,
 En række fagforeningsformænd og fællestilidsmænd inden for Dansk Metalarbejderforbund,
 Folkepensionistforeningernes og Invalideorganisationernes Kontaktudvalg,
 Fællestillidsmændene fra Århus flydedok, Lindø, Nakskov og Ålborg værfter,
 Landsorganisationen af faglige pensionister og efterlønsmodtagere og
 LO, Landsorganisationen i Danmark.

Herefter indstiller et *mindretal* (det konservative folkepartis, venstres og centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af arbejdsministeren stillede og af mindretallet tiltrådte ændringsforslag. Mindretallet er bekendt med, at kristeligt folkeparti kan tilslutte sig denne indstilling.

Et *andet mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Blandt mange ubehagelige indgreb og nedskæringer over for lønmodtagere, børnefamilier og mennesker med jævne indkomster er dette lovforslag det hårdeste og det mest uanstændige. Mindretallet kan under ingen omstændigheder medvirke til at gennemføre noget sådant.

Lovforslaget går ud på direkte nedsættelser af dagpengesatserne, forringelse af reguleringerne og forringelse af en række ordninger i gældende lovgivning (f.eks. afskaffelse af dagpenge ved vejrlig).

Lovforslaget har inden sin fremsættelse for folketinget ikke været forhandlet med landsarbejdsnævnet, hvilket er i klar modstrid med hidtidig praksis og krænkende over for det arbejdsmarked, man ønsker betydelige indgreb over for. Igen har man fået anskueliggjort den borgerlige mindretalsregerings arrogance over for arbejdsmarkedets parter og de spilleregler, der gælder her. »Vi alene vide«-holdningen er dobbelt farlig, når den praktiske viden om arbejdsmarkedet er begrænset.

Mindretallet har under udvalgsarbejdet presset på for at give landsarbejdsnævnet mulighed for at komme med en bedømmelse af lovforslaget, men det har regeringspartierne nægtet at efterkomme med det nedslående resultat, at de partier, der ønsker lovforslaget fremmet, er uden kendskab til en række af dets skadevirkninger.

Imidlertid er virkningerne af de direkte satsnedskæringer og forringede reguleringer for dagpengemodtagere og efterlønsmodtagere kendte. Et fald i disse gruppers levestandard med ca. 10 pct. er blevet påvist under udvalgsarbejdet. Herved føjes dobbelt skade til dem, der har indkomsttab på grund af

arbejdsløshed allerede under de nugældende regler.

Efterlønsmodtagerne får en hård medfart i regeringens lovforslag.

Deres efterløn bliver 10 pct. mindre værd, og da i forvejen mange har svært ved at klare sig (og nu som følge af andre af regeringens forslag får en fordyrelse af deres levevilkår) er en gennemførelse af regeringens lovforslag (selv med en vedtagelse af regeringens overgangsordning) meget skadelig.

Uanset alle ændringsforslags skæbne vil socialdemokratiet stemme imod lovforslaget ved 3. behandling.

Mindretallet vil imidlertid gerne medvirke til en mildnelse af de værste af regeringens lovforslag. Således er mindretallet positivt stemt over for det radikale venstres ændringsforslag nr. 1 og over for forslagene om friholdelse af de nuværende efterlønsmodtagere fra satssænkningen. Vedrørende de mange forslag til overgangsordning, som mindretallet ikke ved betænkningstidspunktet havde haft mulighed for at sætte sig ind i virkningen af, vil det redegøre for sin stillingtagen ved lovforslagets 2. behandling.

Et tredje mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) mener, at såfremt dette lovforslag vedtages, vil der være tale om det groveste nedskæringsfelttog i mands minde. Nedsættelsen af dagpengene til arbejdsløse til 80 pct. samt lønindgrebet i dyrtidsreguleringen og taktreguleringen i lovforslag om begrænsning af lønstigninger og om ændring af takt- og dyrtidsregulering m.v. (L 10) vil for en familie med to ganske almindelige indtægter på 120.000 kr. hver betyde en formindskelse af årsindtægten på 35.000–40.000 kr., såfremt den ene bliver arbejdsløs, hvilket er en meget realistisk mulighed, fordi den samlede »pakke« givetvis vil medføre øget arbejdsløshed. Ovenstående oplysninger fremgår af svaret på udvalgets skriftlige spørgsmål 4 til ministeren.

Mindretallet frygter, at lovforslagets vedtagelse vil føre til omfattende stigninger i antal tvangsauktioner på boliger. Lægges virkningerne af regeringens andre lovforslag til, vil daginstitutionernes takster stige, og børnefamilier af ovenstående type får det uendelig hårdt økonomisk.

Mindretallet finder, at bestemmelsen om, at en arbejdsløs selv kommer til at betale vejrligsledighed de første tre dage, er utrolig kortsigtet og ganske givet vil føre til mere sygdom, fordi de pågældende vil forsøge at arbejde i al slags vejr. Må de herefter opgive og melde sig syge, kommer de til at betale første dag selv. Dette er der selvfølgelig ingen, der kan klare, og resultatet vil blive yderligere pres på bistandskontorerne.

Løsarbejdere, som hovedsageligt er SID medlemmer, f.eks. skovarbejdere, havnearbejdere samt beskæftigede ved bygge- og anlægsvirksomhed af kortere varighed, vil blive ramt dobbelt af både bestemmelsen om vejrlig, hvorved de mister dagpenge i tre dage, ligesom de ofte er ansat af samme arbejdsgiver, men på kortvarigt afsluttende arbejde, og derfor vil få understøttelse efter den nye lave sats for nyuddannede.

Bestemmelsen om forringelser for deltidsarbejdende på supplerende dagpenge forekommer mindretallet værende mest målrettet mod kvinderne, idet de udgør den største part af deltidsansatte med supplerende dagpenge. Det skal i øvrigt heller ikke glemmes, at af de ungdomsarbejdsløse og de langtidsledige udgør kvinderne hovedparten. Mindretallet finder det helt urimeligt at forringe kvindernes vilkår netop i disse år, hvor kvinderne har svært ved at fastholde arbejdet på det meget kønsopdelte arbejdsmarked.

Efterlønsmodtagerne er en gruppe, der også rammes meget hårdt med denne lov. Efterlønsmodtagerne har ofte valgt at gå på efterløn, fordi de er nedslidte efter et langt livs hårdt slid; de er traditionelt en gruppe, der gennem et langt liv har levet af én indtægt, fordi de har valgt at have en hjemmearbejdende hustru. Det er også en gruppe, der for at afhjælpe ungdomsarbejdsløsheden har trukket sig ud af arbejdsmarkedet i tiltro til, at de ville kunne klare sig hæderligt økonomisk. Det er efter mindretallets opfattelse forfejlet politik at ramme denne gruppe med nedskæringer.

Mindretallet har valgt ikke at stille ændringsforslag til lovforslaget, da det i givet fald ville føre til en helt anden dagpengelov, som der på nuværende tidspunkt ikke kan samles flertal for. Mindretallet vil redegøre for sin stilling til ændringsforslag ved lovforslagets 2. behandling og indstiller lovforslagets 2. behandling og indstiller lovforslagets til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *fjerde mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede henholdsvis tiltrådte ændringsforslag og bemærker, at såfremt fremskridtspartiet skulle blive part i et forlig, der alt i alt giver forbedrede forhold, vil fremskridtspartiet selv sagt til punkt og prikke overholde et sådant forlig.

Et *femte mindretal* (det radikale venstres medlem af udvalget) finder, at regeringens indgreb er alt for vidtgående både for så vidt angår nuværende dagpengemodtagere som efterlønsmodtagere. Navnlig for efterlønsmodtagere er lovforslaget uforsvarligt. Der er her tale om en gruppe mennesker, der er gået på »pension« – måske for at sikre en yngre en arbejdsplads – under ganske bestemte forudsætninger. For disse grupper er der tale om nedsættelse af efterlønnen med ca. 200 kr. om ugen. Det finder mindretallet uacceptabelt og har derfor stillet ændringsforslag, der indebærer, at den nuværende løn opretholdes og en velstandsregulering sikres for de efterlønsmodtagere, der inden 1. januar 1983 er kommet på efterløn.

Også for dagpengemodtagerne finder mindretallet indgrebet for voldsomt og foreslår derfor – i erkendelse af at der skal spares på de offentlige udgifter, at den nuværende maksimumssats på 2.010 kr. pr. uge fastfryses, og at pct.-andelen fastholdes.

Mindretallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Et *sjette mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende bemærkninger:

Lovforslaget sætter ind med forringelser over en bred front i arbejdsløshedsforsikringen. Dagpenge- og efterløns-satserne nedsættes. Pristalsreguleringen og taktreguleringen bortfalder. De, der får supplerende understøttelse, skal ned på nyuddannedes sats. Retten til arbejdsløshedsunderstøttelse grundet vejrlig bortfalder for de 3 første dage. Og administrativt, som det så smukt hedder, gennemføres der en skærpelse af mindstekravet til arbejdsløshedens længde fra de nuværende 8 timer til 10 timer. Endelig skærpes

betingelserne for udbetaling af dagpenge for søgnehelligdage, ligesom mulighederne for ny beregning af dagpengebeløbet til det enkelte medlem begrænses.

Disse forringelser skal ses i lyset af, at over de sidste 3 år er realværdien af arbejdsløshedsunderstøttelsen faldet med 10 pct. Hele ideologien bag forringelserne er en helt imod de arbejdsløse. Der gribes ikke ind over for arbejdsgivere, der smider folk på arbejdsfordeling, arbejdsgivere, der hjemsender folk, arbejdsgivere, der sætter folk på deltid, arbejdsgivere, der sender folk hjem dagen inden en ferie, osv. osv. Der sættes ensidigt ind over for lønarbejderne.

Angrebet på efterlønnen er en ekstra bet for de mange, der er gået på efterløn i tiltro til en ydelse af en bestemt størrelse. Hvad angår nedsættelsen af dækningen til 80 pct., rammer den de lavest lønnede ekstra hårdt. Mange inden for HK-området får slet ikke maksimal dagpengesats, hvad der kan ses af, at efterlønnede inden for HK-området i snit kun får 284 kr. pr. dag. Hvis en ekspeditrice bliver arbejdsløs, får hun nu kun 80 pct. af en meget lav løn (gennemsnitlig 8.100 kr. om måneden for Københavns-området pr. 1. maj 1982).

De, der er på supplerende understøttelse, skal i dagens tal sættes ned fra 335 kr. til 266 kr. Ifølge arbejdsministeriets egne tal betyder dette en nedgang i bruttoindkomsten på 9.230 kr. om året for en lønarbejder på 20 timers arbejde og 20 timers supplerende understøttelse. Mindretallet finder det politisk totalt uacceptabelt, at lønarbejderne skal undgælde økonomisk, når de af arbejdsgiverne tvinges på deltid med supplerende understøttelse. I dag er det f.eks. inden for visse fag som bibliotekarer, undervisere, osv. næsten umuligt at finde et fuldtidsjob. Og for mindretallet er et fuldtidsjob 40 timer, indtil arbejdstiden sættes ned med fuld lønkomensation. For mindretallet er 30 timer deltid, og mindretallet går kraftigt imod, at dette begreb i lovens forstand betegnes som heltidsarbejde, og at lønarbejdere, der arbejder på 30 timer, derfor ikke kan få supplerende understøttelse. Det er især kvinder, der arbejder på deltid. Deres andel i den samlede deltidbeskæftigelse udgør over 95 pct. Derfor rammes de særlig hårdt af stramningerne omkring de supplerende dagpenge.

Bet. o. lovf. vedr. arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v.

Samtidig befinder kvinderne sig i den ende af arbejdsmarkedet, hvor de laveste lønninger flourer, og for en ekspeditrice inden for HK-området vil regeringens lovforslag derfor være intet mindre end en økonomisk katastrofe.

Samtidig er det totalt uacceptabelt kun at foretage beregninger efter 13 ugers uafbrudt beskæftigelse, idet f.eks. nyuddannede med den lave sats ofte kun kan opnå delvis beskæftigelse og derfor må forblive på den lave sats, til de efter et jobtilbud for langtidsarbejdsløse har haft en arbejdsperiode på mindst 13 uger. På den måde skabes et nyt pjaltproletariat af unge.

Omkring vejrligsstramningen forudsiger mindretallet, at skærpelsen til 3 dage uden arbejdsløshedsunderstøttelse vil underminere vejrligsbestemmelserne totalt, og at det vil føre en kraftig stigning i arbejdsulykkerne med sig på kort sigt og en alvorlig forværring af arbejdernes helbred på længere sigt, idet mange simpelt hen vil arbejde i al slags vejr, hvis det overhovedet teknisk set er muligt. Af økonomiske grunde vil de ikke have råd til at lade være, især ikke når skærpelsen sammenholdes med alle de andre forringelser, regeringen har lagt op til både på det arbejdsmarkeds- og socialpolitiske område.

Endelig vil stramningen af kravet til arbejdsløshedens længde fra de nuværende 8 timer til 10 timer ramme kvinderne i f.eks. fiskeindustrien urimeligt hårdt. De må meget ofte se sig hjemsendt. Nu skal de selv bøde 2 ekstra timer.

Konkluderende skal det slås fast, at mindretallet tager afstand fra et lovforslag, der rammer lønarbejdernes levevilkår med et drastisk reallønsfald til følge, og som samtidig rammer kvinderne ekstra hårdt og urimeligt, hvad der kan have som konsekvens, at kvinderne presses tilbage til hjemmet for selv at passe børnene. Dette vil bringe kvinde- og ligestillingskampen årtier tilbage.

Mindretallet mener ikke, at en krisepolitik af denne art kan forhindres ad parlamentarisk vej. Krisepolitik udført af en socialdemokratisk regering vil være mildere, men hvis den skal smadres, kræver det en omfattende mobilisering på arbejdspladserne, og at disse koordineres mellem de enkelte arbejdspladser og geografiske områder, samtidig med at det også er nødvendigt med øget soli-

daritet, strejkestøttearbejde og fælles initiativer på tværs af arbejdspladser og brancher.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et *mindretal* (Lone Dybkjær (RV)), tiltrådt af et *mindretal* (Jytte Andersen (S), Svend Auken (S), Bakholt (S), Søren B. Jørgensen (S), Winnie Møller (S) og Kaj Poulsen (S)):

1) Nr. 1 udgår.

Af et *mindretal* (Lone Dybkjær (RV)):

2) Nr. 2 udgår.

3) Nr. 5 udgår.

4) Nr. 6 udgår.

5) Nr. 8 udgår.

6) Nr. 10 udgår.

7) Nr. 16 udgår.

8) Nr. 17 udgår.

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Lawaetz (FP)):

9) Nr. 18 udgår.

Af et *mindretal* (Lone Dybkjær (RV)):

10) Nr. 18 affattes således:

»18. I § 76, stk. 1, ændres »3,75« til: »6,75«.«

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (Flemming Jensen (KF), Bo Kristensen (KF), Hans Jørgen Holm (V), Tørnæs (V), Grethe Kindberg Jørgensen (CD) og Bente Juncker (CD)):

11) Nr. 18 affattes således:

»18. I § 76, stk. 1, ændres »3,75« til: »6,50«.«

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Lawaetz (FP)):

12) Nr. 19 udgår.

Af et *mindretal* (Lone Dybkjær (RV)):

13) Nr. 19 affattes således:

»19. I § 84, stk. 1, ændres »3,25« til: »10«.«

Til § 2

14) Paragraffen affattes således:

»§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 1983, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 15, træder i kraft den 1. marts 1983.«

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (Flemming Jensen (KF), Bo Kristensen (KF), Hans Jørgen Holm (V), Tørnæs (V), Glistrup (FP), Lawaetz (FP), Grethe Kindberg Jørgensen (CD) og Bente Juncker (CD)):

15) I *stk. 1* ændres »7-9« til: »7, 9«.

16) I *stk. 3* indsættes efter »6,«: »8,«, og »1. juli 1983« ændres til: »1. april 1984«.

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Lawaetz (FP)):

17) *Stk. 4* udgår.

Til § 3

Af et *mindretal* (Lone Dybkjær (RV)):

18) Paragraffen affattes således:

»§ 3

Stk. 1. Med gyldighed for perioden 1. januar 1983 til 1. april 1985 udgør dagpengebeløbet til nyuddannede, jfr. lovens § 51, stk. 2, højst 1.596 kr. for en uge.

Stk. 2. Med gyldighed for perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1985 får medlemmer, der er overgået til efterløn senest den 1. januar 1983, tillagt den hidtidige arbejdsfortjeneste efter lovens § 51, stk. 1, og beregningsgrundlaget for højeste dagpenge, således som det er opregnet den 1. oktober 1982, jfr. lovens § 47, stk. 2-4, 45 kr. den 1. april 1983, den 1. oktober 1983, den 1. april 1984 og den 1. oktober 1984.«

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (Flemming Jensen (KF), Bo Kristensen (KF), Hans Jørgen Holm (V), Tørnæs (V), Glistrup (FP), Lawaetz (FP), Grethe Kind-

berg Jørgensen (CD) og Bente Juncker (CD)):

19) *Stk. 1* affattes således:

»*Stk. 1.* Med gyldighed for perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1984 udgør det højeste dagpengebeløb, jfr. lovens § 47, 1.896 kr. for en uge.«

20) *Stk. 2* udgår, og i stedet indsættes følgende nye stykker:

»*Stk. 2.* Med gyldighed for perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1984 ændres i lovens § 51, stk. 1, 1. pkt., »9/10« til: »85 pct.«.

Stk. 3. Med gyldighed for perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1984 udgør dagpengebeløbet til nyuddannede, jfr. lovens § 51, stk. 2, højst 1.506 kr. for en uge.

Stk. 4. Til et medlem, der er overgået til efterløn senest den 1. januar 1983, opgøres efterlønnens størrelse med virkning fra 1. januar 1983 efter reglerne i stk. 5-8.

Stk. 5. Efterlønnen ydes med et beløb, der svarer til 90 pct. af summen af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste og beløb, hvorved arbejdsfortjenesten senere er reguleret, jfr. lovens § 51, stk. 1. Beregningsgrundlaget, der er nævnt i lovens § 51, stk. 1, reguleres dog allerede fra 1. januar 1983 efter lovens § 47, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5. Efterlønnen kan dog højst udgøre 90 pct. af beregningsgrundlaget for højeste dagpenge, jfr. lovens § 47, stk. 2-5.

Stk. 6. Fra det tidspunkt, da medlemmets dagpengeret ville være ophørt efter lovens § 55, stk. 1, kan efterlønnen de første 2 år dog højst udgøre 72 pct. af beregningsgrundlaget for højeste dagpenge, jfr. lovens § 47, stk. 2-5, og derefter højst 64 pct. heraf.

Stk. 7. Efterløn, der fra overgangen til de i stk. 6 nævnte perioder ydes med 72 henholdsvis 64 pct. af beregningsgrundlaget for højeste dagpenge, reguleres efter lovens § 47.

Stk. 8. Til deltidforsikrede medlemmer og til fuldtidsforsikrede medlemmer, der ikke opfylder betingelserne i lovens § 75 d, stk. 1, kan efterlønnen dog højst udgøre 2/3 af de højeste efterlønsbeløb, jfr. stk. 5, 3. pkt., og stk. 6, og regulering sker med 2/3 af reguleringsbeløbet efter stk. 7.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 9 og 10.

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Lawaetz (FP)):

21) Stk. 3 og 4 udgår.

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (Flemming Jensen (KF), Bo Kristensen (KF), Hans Jørgen Holm (V), Tørnæs (V), Grethe Kindberg Jørgensen (CD) og Bente Juncker (CD)):

22) I *stk. 3*, der bliver *stk. 9*, ændres »5 gange« til: »6,25 gange«.

Bemærkninger

Til nr. 1-8, 10, 13, 14 og 18

Det foreslås at bevare de individuelle sats for dagpenge og efterløn med en dækningsgrad på 90 pct. af hidtidig arbejdsindtægt.

Dagpengenes højeste beløb og de højeste beløb på efterlønsordningens 3. trin foreslås fastsat til de beløb, der gælder den 1. januar 1983. Disse beløb vil ikke blive reguleret i perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1985. Dagpengenes højeste beløb og det højeste beløb på efterlønnens 1. trin vil derfor i hele denne periode udgøre 2.010 kr. om ugen. Det højeste beløb på efterlønnens 2. og 3. trin vil udgøre 80 henholdsvis 70 pct. heraf.

Det foreslås, at det sikres, at den særlige sats for nyuddannede, jfr. lovens § 51, stk. 2, i perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1985 ikke kan overstige 1.596 kr. om ugen, som satsen udgør den 1. januar 1983.

Dette forslag til satsfastsættelser vil medføre en samlet mindrebesparelse i forhold til regeringens lovforslag på 1.425 mill. kr. i 1983, 1.215 mill. kr. i 1984 og 725 mill. kr. i 1985.

Hvis efterlønsmodtagere holdes uden for beregningen, bliver de tilsvarende tal: 1.130 mill. kr. i 1983, 975 mill. kr. i 1984 og 580 mill. kr. i 1985. En velstandsregulering efter regeringens model for de efterlønsmodtagere, der inden 1. januar 1983 er overgået til efterløn, giver følgende tal: 1.210 mill. kr. i 1983, 1.225 mill. kr. i 1984 og 750 mill. kr. i 1985.

Mindretallet føler sig ikke forpligtet til at finde kompenserende besparelser for det indgreb over for efterlønsmodtagere, som regeringen har foreslået. Efterlønsmodtagerne er gået på efterløn under forudsætning af et bestemt lønniveau. En ændring af dette som foreslået af regeringen på 200 kr. om ugen er

helt uacceptabelt og må i øvrigt siges at være lovgivning med tilbagevirkende kraft til ugunst for den enkelte efterlønsmodtager.

Da mindretallet ligesom regeringen finder, at offentlige besparelser er nødvendige, foreslår mindretallet, at det sidstnævnte mindreprovenu, altså 1.210 mill. kr. i 1983, 1.225 mill. kr. i 1984 og 750 mill. kr. i 1985, dækkes ind ved en forhøjelse af medlemsbidraget til arbejdsløshedsforsikringen. Medlemsbidraget skal således fastsættes til 6,75 gange dagpengenes størrelse i 1983-85 for at dække det samlede mindreprovenu i disse år. Det vil betyde et bidrag for det enkelte medlem på årsbasis på 2.261 kr.

Arbejdsgiverbidraget foreslås fastsat til 10 gange højeste dagpenge. Det vil på baggrund af de her foreslåede satsstørrelser give samme provenu som regeringens lovforslag.

De foreslåede overgangsregler i § 3 i regeringens lovforslag udgår som konsekvens af, at ændringsforslaget ikke arbejder med ændret satsniveau i perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1985.

Ændringsforslagene sikrer, at de efterlønsmodtagere, der inden 1. januar 1983 er overgået til efterløn, får en velstandsregulering efter regeringens model.

Til nr. 9 og 12

Ifølge lovforslagets bemærkninger, side 5, foreslår regeringen at belasté produktionen med 2,6 mia kr. på årsbasis ved forhøjede afgifter fra virksomheder og arbejdere vedrørende den sociale udgift, som arbejdsløshedsunderstøttelse udgør. Dette kan ikke godtages i en situation, hvor det altafgørende er at forbedre danske virksomheders konkurrenceevne. Der er tale om en særskat på dansk produktion mere end 10 gange så stor som landbrugets særskat fra 1979.

Til nr. 11, 15, 16, 19, 20 og 22

I. Regeringen finder, at de ledige bør have bedre muligheder for at indrette sig på den foreslåede tilpasning af dagpengesatserne.

Det foreslås derfor, at nedsættelse af dækningsgraden sker gradvis i perioden fra 1. januar 1983 frem til 1. april 1984.

Forslaget til den nye overgangsordning indebærer, at dækningsgraden på 85 pct. bibeholdes fra 1. januar 1983 frem til 1. april

1984, men at der ikke foretages nogen regulering som omhandlet i lovforslagets § 1, nr. 5, af dagpengebeløbet i denne periode.

Fra den 1. april 1984 vil dagpengene blive tillagt de nævnte reguleringer. Det er dog en betingelse for at få de enkelte af disse reguleringer tillagt den arbejdsfortjeneste, der har ligget til grund for dagpengeberegningen, at arbejdsfortjenesten hidrører fra en periode før henholdsvis 1. april 1983, 1. oktober 1983 og 1. april 1984.

De nyuddannede vil i perioden fra 1. januar 1983 til 1. april 1984 få 85 pct. af den 1. januar 1983 gældende garanterede mindstebetaling, der anvendes på store dele af det private arbejdsmarked.

II. Regeringen finder endvidere, at de arbejdsløshedskassemedlemmer, der er overgået til efterløn eller har planlagt at overgå til efterløn inden for de nærmeste par måneder, bør bevare det nugældende satsniveau, som de har lagt til grund ved beslutningen om at overgå til efterløn.

Det foreslås derfor, at efterlønsmodtagere, der er overgået til efterløn senest den 1. januar 1983, på 1. trin vil bevare en sats på 90 pct. af hidtidig arbejdsfortjeneste, dog højst 90 pct. af beregningsgrundlaget for højeste dagpenge.

På 2. trin vil disse efterlønsmodtagere højst få en sats på 72 pct. af beregningsgrundlaget for højeste dagpenge. Det svarer til den nugældende højeste sats på 2. trin, der er 80 pct. af højeste dagpenge, der igen er 90 pct. af beregningsgrundlaget herfor. Det er af tekniske grunde nødvendigt at anvende en procent af beregningsgrundlaget i stedet for en procent af højeste dagpenge, da de højeste dagpenge foreslås gradvis nedsat.

På 3. trin vil efterlønsmodtagere, der er overgået til efterløn senest 1. januar 1983, højst få en sats på 64 pct. af beregningsgrundlaget for højeste dagpenge. Hermed er disse efterlønsmodtagere ligestillet med efterlønsmodtagere på 2. – og laveste – trin efter den foreslåede justering af efterlønsordningen, jfr. lovforslagets § 1, nr. 16 og 17, der træder i kraft den 1. april 1984, og samtidig ikke ringere stillet end efterlønsmodtagere på 3. trin efter de nugældende regler, jfr. lovens § 75 d, stk. 2, og § 75 e, stk. 2.

Lovforslagets § 3, stk. 2, bortfalder som en konsekvens af forslaget.

III. I forhold til lovforslaget, som det blev fremsat den 5. oktober 1982, skønnes det, at ændringsforslaget giver en mindrebesparelse på ca. 690 mill. kr. på årsbasis i 1983 og 535 mill. kr. i 1984.

Den højeste dagpengesats vil den 1. oktober 1983 ifølge ændringsforslaget være højere end efter det oprindelige lovforslag. Det betyder et merprovener for medlems- og arbejdsgiverbidragene i 1984 på samlet 155 mill. kr., da det er dagpengesatsen den 1. oktober 1983, der ligger til grund for beregningen af bidragenes størrelse.

Det samlede mindreprovener foreslås dækket ind ved en forhøjelse af medlemsbidragene. Medlemsbidraget skal således fastsættes til 6,25 gange dagpengenes størrelse i 1983 og 6,50 gange dagpengenes størrelse i 1984. Det vil betyde et bidrag for det enkelte medlem på 2.094 kr. i 1983 og 2.054 kr. i 1984.

Til nr. 17 og 21

Konsekvensændringer af ændringsforslag nr. 9 og 12.

Flemming Jensen (KF) fmd. Bo Kristensen (KF) Hans Jørgen Holm (V) nfmd.

Tørnæs (V) Lawaetz (FP) Glistrup (FP) Grethe Kindberg Jørgensen (CD)

Bente Juncker (CD) Jytte Andersen (S) Svend Auken (S) Bakholt (S)

Winnie Møller (S) Søren B. Jørgensen (S) Kaj Poulsen (S) Lone Dybkjær (RV)

Lilli Gyldenkilde (SF) Elisabeth Bruun Olesen (VS)

Partiet KrF havde ikke medlemmer i udvalget.